

24.01.10 | COVER STORY

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΩΡΑΦΑΣ

Περιπλανώμενος ταξιδιώτης

Πίσω από τη λάμψη ενός διεθνούς πρωταγωνιστή και τη γοητεία ενός άντρα που τολμά να κοιτάει τα πράγματα κατά πρόσωπο, ο Γιώργος Χωραφάς κρύβει επιμελώς έναν άνθρωπο με χαμηλό προφίλ που συνεχίζει να ταξιδεύει ανάμεσα σε κινηματογραφικά πλατό, τις πατρίδες της ζωής του και την ευθεία γραμμή που ενώνει το παρελθόν με το μέλλον.

Συνέντευξη
ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

Photo
BILL GEORGOUSSIS (D-TALES)

Styling
STELIOS F. STYLIANOU

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΩΡΑΦΑΣ

Υ

ΠΗΡΞΑΤΕ, αναμφισβή-

τητα, το πρόσωπο του φετινού 50ού Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Η δημόσια θέση σας υπέρ των «Κινηματογραφιστών στην Ομίχλη», που απείχαν από το φεστιβάλ πιέζοντας για έναν νέο νόμο για τον κινηματογράφο, και η δήλωσή σας πως αποχωρείτε έπειτα από πέντε χρόνια στην προεδρία του Φεστιβάλ δεν ταίριαζε ακριβώς με το χαμηλό προφίλ που διατηρείτε όλα αυτά τα χρόνια. Θεωρείτε πως η στάση σας υπήρξε αποτέλεσμα της σύγκρουσης ανάμεσα στον θεσμικό σας ρόλο και τον ρόλο του ανθρώπου του κινηματογράφου;

Δεν θεώρησα ποτέ ότι είχα θεσμικό ρόλο στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Ούτε αντιμετώπισα ποτέ την προεδρία του φεστιβάλ με τον εντυπωσιασμό ενός ανθρώπου που τον ενδιαφέρουν οι «καρέκλες» κάθε είδους. Θεωρούσα και συνεχίζω να θεωρώ πως το φεστιβάλ είναι μια εκδήλωση του ελληνικού χώρου του κινηματογράφου σε σχέση με τη διεθνή πραγματικότητα. Το ελληνικό κομμάτι, όμως, του φεστιβάλ είναι και πρέπει να είναι κυρίαρχο. Ο,τι δήλωσα το δήλωσα ως άνθρωπος του κινηματογράφου και του ελληνικού ειδικότερα. Εχω την τύχη και την ατυχία να βρίσκομαι μέσα στον ελληνικό κινηματογράφο και υπήρξε μεγάλη τιμή για μένα το γεγονός ότι μου πρότειναν να γίνω πρόεδρος του φεστιβάλ. Ηθελα να επισημάνω πως στη ζωή είναι πάντα καλύτερο να βλέπουμε κατάματα το πρόβλημα και να μπορούμε να βρούμε λύσεις. Σε κάθε περίπτωση, δεν πρέπει να κλείνουμε τα μάτια απέναντι σε κάθε εμπόδιο.

Αυτό είναι κάτι που κάνετε και στη ζωή σας ή προτιμάτε να αφήνετε τον χρόνο

να φέρει τις λύσεις στα προβλήματα που προκύπτουν;

Είμαι όσο δειλός όσο κάθε άνθρωπος. Απλά, έχω καταλάβει πως αν έχω συνειδητοποιήσει την ύπαρξη ενός προβλήματος και συνεχίζω να το αγνοώ, δεν οδηγεί πουθενά. Αλλά, βέβαια, το να είσαι σε άρνηση είναι ανθρώπινο.

Τι κρατάτε από τα 5 χρόνια όπου ήσασταν πρόεδρος του φεστιβάλ; Ευτυχώς, οι δικές μου ευθύνες δεν υπήρξαν τόσο μεγάλες ώστε να μπωβαθιά μέσα στα άδυστα του μηχανισμού. Αυτό που κρατάω, όμως, είναι το γεγονός πως το φεστιβάλ είναι ένας οργανισμός καταπληκτικός αποτελείται από μια παθιασμένη ομάδα ανθρώπων που κάνουν το φεστιβάλ όπως εγώ κάνω ταινίες. Είδα πολλές φορές ανθρώπους να τα δίνουν όλα για το φεστιβάλ. Να ξενυχτούν και να μη σκέφτονται την κούραση μπροστά στο αποτέλεσμα. Πιστεύουν σε αυτό και το αγαπούν βαθιά. Εξησα αυτήν την παθιασμένη ατμόσφαιρα, με βοήθησαν σε κάθε δυσκολία. Δεθθήκαμε με την ομάδα. Εμαθα πιο πολλά πράγματα για ανθρώπους του ελληνικού κινηματογράφου που δεν γνώριζα. Ανακάλυψα πόσα λίγα πράγματα γνωρίζω για τον ελληνικό κινηματογράφο και πόσο θα επιθυμούσα να τον γνωρίσω καλύτερα.

Θεωρείτε ότι με αυτά τα πέντε χρόνια θητείας στο φεστιβάλ αλλά και με δύο ταινίες που γυρίζετε αυτήν την εποχή βρίσκεστε στην πιο «ελληνική» φάση της ζωής σας;

Ισως. Πιστεύω ότι δεν θα μπω πιο μέσα στον ελληνικό κινηματογράφο απ' ό,τι είμαι τώρα. Αλλά θα ήθελα να τραβήξω τον ελληνικό κινηματογράφο προς τα έξω. Επειδή έτσι είναι η φύση της ύπαρξής μου. Είμαι ένας Έλληνας που δεν είμαι Έλληνας. Δεν μπορώ να το διεκδικήσω αυτό. Είμαι ο Έλληνας της Διασποράς που έχει μπει σε δυο τρεις άλλες κουλτούρες, μέσα από τη δουλειά μου. Ισως πιο πολύ στη γαλλική, μετά την αμερικανική, την ισπανική, την

Μάλλινο κοστούμι, γραβάτα, πουκάμισο και ζώνη **BRUNELLO CUCINELLI**, δερμάτινες μπότες John Varvatos. **CAROUZOS SKETCH.**

αγγλική. Εχω βγάλει ρίζες και σε αυτά τα χώματα. Αλλά θα ήθελα να ασχοληθώ με ταινίες που βάζουν την Ελλάδα σε μια δυναμική με άλλες κουλτούρες. Νομίζω ότι είναι πολύ στη φύση του Έλληνα να ταξιδεύει. Να ξετρυπώνει εκεί που δεν τον περιμένεις.

Θεωρείτε ότι είστε τυχερός που μπορείτε να έρχεστε στην Ελλάδα μόνο για δουλειά;

Από άποψη επιβίωσης, είναι η μόνη δυνατότητα. Είμαι αρκετά μετώρος ως άνθρωπος. Δεν ξέρω ακριβώς πού πατάω. Είμαι πάντα πάνω σε ένα στρώμα από λεπτό πάγο. Αν καθίσω κάπου περισσότερο, νομίζω πως θα σπάσει.

Τι θεωρείτε «οπίτι» σας;

Το Παρίσι. Εκεί νιώθω πιο σίγουρος. Ξέρω ποιος είναι ποιος, τι είναι τι. Ακόμη και στην πολιτική καταλαβαίνω τι μου γίνεται. Μπορώ να πιάσω το βαθύτερο νόημα. Εδώ όλα μου φαίνονται ακατανόητα. Και στην πραγματικότητα, δεν θέλω να μάθω...

Υπάρχει κάτι από την Ελλάδα που σας λείπει όταν είστε μακριά;

Χωρίς το ελαιόλαδο από τη Μάνη δεν νομίζω ότι μπορώ να ζήσω. Είναι κάτι σαν οξυγόνο. Και νομίζω πως αν είμαι τόσο υγιής, είναι γιατί μεγάλωσα με μανιάτικο λάδι. Πάντα φέρνω μαζί μου τσάι του βουνού, ρίγανη, ένα σωρό αρώματα και μουσική ελληνική. Αν έχω κάποιο λεξιλόγιο και καταλαβαίνω ελληνικά, είναι από τα τραγούδια που έχω ακούσει - από τα ρεμπέτικα μέχρι τα πιο σύγχρονα, από τον Σαββόπουλο, τον Παπάζογλου, τα τραγούδια του Νταλάρα και τον Βαμβακάρη μέχρι τα χασικλίδικα... Όλα αυτά έχουν ολοκληρώσει αυτό που ξεκίνησαν κάποτε οι γονείς μου. ➔

Είμαι αρκετά **ΜΕΤΕΩΡΟΣ** ως άνθρωπος. Είμαι πάντα πάνω σε ένα στρώμα από λεπτό πάγο. Αν καθίσω κάπου περισσότερο, νομίζω πως θα σπάσει.

ΚΩΣΤΟΥΜΙ, ΛΕΥΚΟ ΠΟΥΚΑΜΕΟ ΚΑΙ ΖΩΝΗ TAILOR

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΩΡΑΦΑΣ

Α ΜΠΟΡΟΥΣΑΤΕ

να διηγηθείτε την ιστορία σας σε τρεις γραμμές;

Ο πατέρας μου γεννήθηκε στην Αθήνα. Κέρδισε μια υποτροφία για το Παρίσι το 1936 και ύστερα από τρία χρόνια, όταν ξεκίνησε ο πόλεμος, επέστρεψε στην Ελλάδα. Κατά τη διάρκεια της Κατοχής συναντήθηκε με τη μητέρα μου. Εφυγαν με τη βοήθεια του Γαλλικού Ινστιτούτου αμέσως μετά τον πόλεμο και ήρθαν στο Παρίσι, όπου γεννήθηκα.

Επιστρέφοντας στα μπαχαρικά και τα αρώματα της Ελλάδας, πόσο τυχαίο είναι ότι και η «Πολιτική Κουζίνα» αλλά και οι πρόσφατες «Επικίνδυνες Μαγειρικές», στις οποίες πρωταγωνιστείτε, ασχολούνται με την ελληνικότητα μέσα από τη γεύση;

Η μαγειρική είναι μεγάλο κομμάτι της ζωής του καθενός. Έχει μεγάλη σχέση με το πώς θα μπορούσαμε να αλλάξουμε τον κόσμο για να μπορέσουμε να τον αφομοιώσουμε. Όταν η μάνα λέει «το μαγειρεύω με αγάπη», έχει κι αυτό το νόημά του. Η «Πολιτική Κουζίνα» είχε να κάνει με την ταυτότητα και πώς μέσα από τη μαγειρική πρέπει να ανανεώνεις τη σχέση σου με αυτήν την ταυτότητά σου ως άνθρωπος. Οι «Επικίνδυνες Μαγειρικές», μέσα από την ιστορία δύο αντρών που θέλουν την ίδια γυναίκα και

ζηλεύουν το αντικείμενο το πόθου τους, μιλούν για όλα αυτά που κρύβονται κάτω από τις διεργασίες, τις συνταγές και τις δοσολογίες. Με το φαγητό μπορείς να μεταλλάξεις κάποιον. Είτε το ξέρουμε είτε δεν το ξέρουμε, όταν ταίζουμε κάποιον κάτι, τον διαμορφώνουμε, τον αλλάζουμε.

Ζηλεύετε στις σχέσεις σας –είτε ερωτικές είτε φιλικές; Θεωρείτε τον άλλο κτήμα σας;

Στην πραγματικότητα, προσπαθώ να μην κάνω στους άλλους αυτό που δεν θα ήθελα να μου κάνουν κι εμένα. Θέλω να αισθάνομαι ελεύθερος, αλλά θέλω να ανήκω και σε κάποιους ανθρώπους. Το ζυγίζεις με την καρδιά σου και με τη στιγμή.

Υπήρξε κάτι στη ζωή σας που να ήταν πάντα σταθερό;

Φαντάζομαι, η αγάπη των γονιών μου. Δεν υπήρξε ποτέ αμφιβολία για αυτό. Από κει και πέρα, κάποιιο φίλο σταθερό και η δική μου οικογένεια. Θα ήθελα να θεωρώ, όμως, τη δική μου οικογένεια λιγότερο δεδομένη. Πιστεύω ότι η αγάπη τους είναι κάτι που πρέπει να κερδίζω συνεχώς.

Το πάθος σας με τις μηχανές και την ταχύτητα υπήρξε επίσης κάτι που δεν εγκαταλείψατε ποτέ όλα αυτά τα χρόνια;

Η τοχύτητα δεν σου δίνει πολλά στην ευθεία. Σου δίνει περισσότερα στο φρενάρισμα και, κυρίως, στις στροφές. Πάνω στη μηχανή, μεταμορφώνεσαι σε ένα βαλλιστικό αντικείμενο όπου για να πάρεις τη στροφή πρέπει να πέσεις, για να στρίψεις δεξιά πρέπει να βάλεις το

Οι «Επικίνδυνες Μαγειρικές» του Βασίλη Τσελεμέγκου, με τον Γιώργο Χωραφά, τον Κωνσταντίνο Μορκουλακή και την Κατίο Ζυγούλη θα προβολθούν στις ελληνικές αίθουσες από τις 4 Φεβρουαρίου 2010

τιμόνι αριστερά. Μεταφορικά και στη ζωή βάζεις όλο το βάρος εκεί που θες να στρίψεις, αλλά το τιμόνι πρέπει να είναι πάντοτε αντίθετο. Η ισορροπία σου διαταράσσεται και σε στέλνει εκεί που θες. Τελικά, πας εκεί που πάει το μάτι... Στην πραγματικότητα, όταν τρέχεις, δεν κοιτάς τα εμπόδια, αλλά εκεί όπου ο δρόμος είναι ελεύθερος.

Αν βάζατε μια τελεία στη μέχρι τώρα καριέρα σας, ποιο μπορεί να είναι το επόμενο βήμα;

Είναι πολλά πράγματα που θέλω να κάνω. Υπάρχουν ιστορίες που θέλω να πω, πράγματα που επεξεργάζομαι στο γράψιμο, μερικά στα οποία θέλω απλώς να συμμετάσχω ως σεναριογράφος και στην παραγωγή και άλλα που θέλω να σκηνοθετήσω. Αλλά και να ασχοληθώ περισσότερο με τη ζωγραφική. Γυρίζω αυτόν τον καιρό ακόμη μια ταινία, με σκηνοθέτη τον Στέλιο Χααραλαμποπούλο. Μια λεπτή ανάλυση της σχέσης δύο ζωγράφων που δεν έχουν το ίδιο ταλέντο και ένα μυστήριο που δένει τις ζωές τους. Είναι κάτι που με φέρνει πίσω, πριν από την εποχή που ξεκίνησα να κάνω θέατρο, όπου ήθελα να γίνω ζωγράφος και πήγαινα στη Σχολή Καλών Τεχνών μετά το σχολείο. Επίσης, θα ήθελα να κάνω θέατρο γιατί έχω πολλά χρόνια να ανέβω σε σκηνή. Ελπίζω κάποια στιγμή να τα καταφέρω. ●

Ος Χριστόφορος Κολόμβος, στην ομώνυμη ταινία του 1992 σε σκηνοθεσία του Τζον Γκλεν, στην οποία ο Χωραφάς μοιράστηκε κινηματογραφικά κράνο με τον θρύλο Μαρλον Μπράντο

Σκηνή από την «Πολιτική Κουζίνα» (2003) του Τζοσού Μπουλιμπέτι. Τερασία εμπορική επιτυχία στην Ελλάδα και ένας ρολός ανάμεσα στο παρελθόν και το μέλλον για τον διεθνή ηθοποιό.

Ο Γιώργος Χωραφάς και η Κατίο Ζυγούλη δοκιμάζουν «Επικίνδυνες Μαγειρικές» του έρωτα, στην ταινία του Βασίλη Τσελεμέγκου, βασισμένες στο ομώνυμο πετυχημένο μπεστ σέλερ του Ανδρέα Στάικου